

zastražili hišo. En orožnik odide pod streho, drugi se postavi pred hišo... Predno so mislili, odpre se del strehe, in Šimen plane na tla, kjer je bilo najmanj ljudi. Zastokal je in obležal — zvinil si je nogo... Hotel je steči, a ljudje so planili po njem. Orožnika sta ga zvezala in odpeljala vklenjenega... Drugi dan je teta Mica zapazila, da ni v škrinji niti enega tolarja več...

Mir je bil poslej pred Šimnom...

Prešla je zima, in na pomlad so se vračale ptice nazaj...

Nekega dne je obstal pred Selarjevo hišo voz. Pripeljali so Šimna. V tistih mrzlih jesenskih dneh se je bil prehladil. Zaprli so ga v prisilno delavnico in tam je zbolel. Želel je domov in pripeljali so ga. Komaj je prišel z voza v hišo. Brez besede je sedel k peči. Stari Selar ga je pogledal grdo, in teta Mica je rekla:

„Kam si mi zapravil denar?“

Šimen je položil ves denar na mizo in molčal. Solze so se mu ulile po bledih, upadlih licih... Prišli so vaščanje, sosedge in sosede v hišo... Vsem se je smilil Šimen. Ženske so mu postlale postelj. Šimen se je vsedel in jokal glasno. Govoriti ni mogel. Vsi so mu odpustili. On sam je ihtel:

„Odpustite, odpustite...“

Ženske so si brisale solze. Mlado življenje je bilo uničeno. Dihal je težko in oči se bile velike, roke suhe...

Poleti je Šimen umrl. Ded Selar se je malo menil za bolnika, teta Mica je imela pa svoje delo. Dobri ljudje so ga obiskovali in mu prinašali kaj boljšega. Vsakemu je bil zelo hvaležen... Izpovedal se je nazadnje — in neko jutro je zazvonilo...

Pokopali so Šimna. Nihče ni jokal za njim. Njegov grob je pozabljen, in le še včasih pove kak ded vnukom povest o nesrečnem Šimnu, in kaka stara ženica izmoli zanj očenaš...

Vaščanke pa pravijo: „Zgodaj začne zgati, kar hoče kopriva postati.“

Modri možaki jih pa zavračajo: „Počasi, počasi po klancu! Tudi kopriva ne žge, če jo znaš prav prijeti. Tudi iz Šimna bi bilo kaj, da je imel pametno vzgojo. Tako pa — ti, moj Bog! Kaj mari iz Selarjevih rok pride kaj dobrega?“ —

Vihra.

V dolini vihra je nastala,
Da drevje je iz tal ruvala,
A v gori mir je kraljeval,
Da nihče ni za vihro znal.

Tako pogosto se zgodi,
Da v prsih nam kaj skrivno tli,
za kar svet nikdar ne izve,
Pa vendarle nam stre srce...

Slavko Slavič.

